

Maria ORHA

CROMOZOMUL DIN VALIZĂ

EDITURA

Editat de **Editura Neverland.**

Copyright © 2010, **Editura Neverland.**

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin

Editurii Neverland.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără acordul scris al **Editurii Neverland.**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ORHA, MARIA

Cromozomul din valiză / Maria Orha. - București :
Neverland, 2010

ISBN 978-606-92075-7-4

821.135.1-32

REDACTIE: tel.: **0733.672.111**
e-mail: **editura@neverland.ro**

DEPARTAMENTUL telefon: **021.314.93.15; 733.673.555**
DISTRIBUȚIE: tel./fax: **021.314.93.16**
e-mail: **distributie@neverland.ro**

„What’s your poison baby”

Spune-mi care ți-e otrava, ca să-ți spun cine ești!

Otrava mea e dependența de carbohidrați ca la ușa cuptorului de țară, vinul de coacăze roșii, muzica de inimă neagră, nevoia de tandrețe, de afecțiunea cuiva, setea de frumos in- și outdoor, soarele Mediteranei, poveștile cu oameni destupați la minte și-n spirit vioi ca-n prima zi, cititul la puterea a treia (sau la n+1 cu „n” tizând spre infinit, când am timp), rebusul și-n general toate jocurile minții (că mi-e frică de Alzheimer), plimbatul pe nisipul fierbinte, numărutul stelelor noaptea, cățărutul după cireșe sau dunde, bobocii de rață și cățeii mici și pufoși, documentarele geografice/istorice, că n-am bani de turism eco-și de celălalt n-am chef, cântatul în corul bisericii (de preferință colinzi), pictura, desenul, modelajul în lut, fotografia de artă sau compulsivă (oricum e O.K.), filmele mute, muzica rock, Marguerit Yourcenar, poezia de dragoste și teatrul absurd, cărțile de memorii, că mama a murit înainte să mă învețe să trăiesc, limbile străine și cele moarte, în special portugheza (la boca, prazer todo meu, diniero, amou, verdaj, conversao, beu, palavra, anima etc.) și latina, prima s-o ascult, a doua s-o folosesc când am probleme cu etimologia cuvintelor necunoscute, provocările, ca să simt că trăiesc, necunoscutul, să-mi înving

fricile, înotul îndelung, în ape stătătoare, calde, goală, noaptea sau în amurg, călăritul, parapantismul sau pilotatul deltaplanului (mi le doresc de mică), cactușii, florile exotice, plantele verzi mestecate-ndelung, șofatul în aglomerație, că pot înjura și cel de drum lung, că-mi pot sistematiza-n minte poeziile-ntre timp, păpușile de porțelan (care au și mobilier în miniatură) și ursuleții de pluș, să compun poezii vara, pe terasă, după ce le citesc povești puilor mei și-i legăn cu hamacul până ce adorm, plimbările prin parc toamna, printre frunze colorate, cireșul de 100 de ani înflorit la sfârșit de aprilie, cireșele de mai, pietroase, mirosul de brad din șemineu, balansoarul alb și andrelele circulare, pernele de catifea-iarna și așternuturile de mătase-vara, o plimbare pe lacul pustiu, cu barca și Delta Dunării străbătută-n viteza motorului de treiler, dimineața devreme, dealurile mov de brândușe-toamna, mlaștinile albe de ghiocei-primăvara și macii din lanuri vara, berzele-n cuib, rândunelele-n zbor razant, ciripitoarele dimineața primăvara și cucul auzit de aproape, un buchet imens de gălbenele (că-s portocalii, sic) și cojile de portocală uscate-n spirală de mama, mirosul de scorțișoară din vinul fiert, la răceală și băile de abur când ești deprimat, masajul suedez cu frunze și împachetările în miere caldă, muzeul de istorie gol și sălile de cinema pline, să mă plimb desculță prin iarba udă dimineața și pe pietrele din râul rece, după ce am alergat pe nisipul fierbinte, apa sulfuroasă de izvor, băută din căușul palmei, după ce-am mâncat alune de pădure culese de mine, panorama orașului noaptea, adâncul fântânii ziua, purceii de o lună ca animale de companie și cei de sub 30 de ani-tot de aia, ouăle de struț-papară și

ouăle Fabergé, broaștele țestoase mai mari de 10 ani și poneii mai mici de un metru, cântecele Cesareei Evora și normalitatea ei, ciocolata amăruie cu mijloc de mentă-e dementială!, ochii verzi la bărbații cu păr negru și suflet de zahăr ars, mirosul de cimbru când urci cărările de munte și te așezi pe o piatră încălzită de soare, șerpii și toate neamurile lor mă fascinează, îmi plac lămpile ce atrag fluturi și făcliile primitive, peștele file afumat și brânza cu mucegai, icrele de rac și cleștii lor, că-mi place să știu animalul pe care-l mestec, îmi place pulpa de porc mistreț, nu ceafa lată a porcului domestic, îmi plac bunicile matriarhale și bunicii șugubeți dar antialcoolici, îmi plac copiii cu personalitate, că sunt masochistă, nepoțelele cu bucle blonde și volane, cu gropițe-n obraji și la degețele, îmi plac amintirile și jurnalele recitite după mulți ani, că-ți confirmă că ai rămas același/aceeași, îmi plac promisiunile ținute, fără să fi promis, doar așa, că trebuia făcut (AMOR ARTIS), îmi place conopida și toate neamurile ei crucifere, ador luna mai la-nceput și sfârșitul de octombrie, dacă nu plouă, îmi place să mă plimb prin cimitirele de pe dealuri și să mă las spălată de ploi molcome, ca apa să ajungă de pe mine-n pământ, la ei, să nu uite gustul vieții, îmi place să pot recita aceeași rugăciune și aceeași poezie de dragoste, ori de câte ori simt nevoia, îmi place berea caldă și dovleacul copt, HERMAN HESSE - „Jocul cu mărgele de sticlă”, „Cântarea cântărilor” și „Scrisorile lui Pavel către corinteni”, „Memoriile lui Hadrian” și „Despre libertate” de J. S. MILL, mă fascinează anatomia și fiziologia umană, probabilitățile matematice și behaviorismul, teoria manipulării maselor și psihologia, îmi place arhitectura italiană

de provincie, din secolul trecut și casele de lemn, autentice, din Maramureș, jucăriile miniaturale din lemn sau ceramică și jocurile de logică pe computer, îmi plac bărbații frumoși (care nu mă sufocă), cu minte ascuțită, îmi plac femeile fardate doar pe dinafară, savuroase-n povești autentice, cu mult umor roșu sau negru, îmi place spanacul, gustul și mirosul fierului, să-mi lipsesc limba de metal înghețat și să-mi țin mâna peste flacăra lumânării, îmi plac fantomele prietenoase și grădinile abandonate, cu leagăne rupte, din lemn înnegrit, îmi place să țeș, dar nu intrigi și să împletesc compulsiv, rapid, îmi plac îndrăgostiții din parcuri, de pe bănci și moșii ce citesc ziarul pe plajă, la umbra nevestelor XXL, îmi plac amintirile din armată sau război romanțate de-un turburel, ador mirosul doicilor și cântecele de leagăn ungurești (vezi coloana sonoră din „Pacientul englez”), îmi place să fiu, cât de des pot, un pod peste apele tulburi ale minților celor din jur, ador să mă joc prostește cu bebeluși din toate regnurile, sunt dependentă de toate invențiile electro-mecanice ce-ți fac viața mai ușoară, îți scurtează munca fizică inutilă și-mi plac becurile cu senzori de mișcare și televizoarele cu temporizor, casele mari cu ferestre cât peretele, pe un versant ce-ți oferă soare toată ziua și o panoramă ce nu o mai uiți, extremitățile calde și mintea rece, pentru decizii luate la timp, mișcarea, chiar și cea browniană, înseamnă viață, deci imobilitatea ucide (chiar și cea spirituală), mă simt ocrotită de bărbații ce poartă scut, dar mi-e frică de cei cu armură (că le înțepenesc încheieturile), manelele în limba arabă mă înduioșează, contrafacerile mă-nfurie, un brad cu rădăcini, în curte, împodobit cu mere, nuci, gutui, covrigi și turtă dulce, nimic

poleit, oricât de urât ar fi conținutul, poleiala-l strică, aer fără aldehide și sulfuri pentru strănepoții mei, dinți albi mușcând cu poftă din mere cu viermi (că viermele alege doar merele sănătoase), păr lung, des, care miroase ca mama, îmi place mintea cu riduri, dar ridurile verticale ale frunții nu (că-i semn de rău), prietenii care nu mă întrebă când nu vreau să răspund și care insistă când vreau să răspund și nu pot, îmi plac filmele lui Hitchcock- „Păsările” și ale lui Polanski- „Lună amară”, ale lui Kusturicza- „Pisica albă, pisica neagră”, ale lui Yerji...nu mai știu cum, un ceh contemporan-filmul cu biografia unui maestru de hotel de dinaintea primului război mondial ori al doilea, nu mai știu, din timpul și de după război, îmi plac oamenii curioși, dar indiscreția o socotesc egală cu violul, îmi plac femeile care, de nevoie, bat un cui cât timp soțul se uită la meci cu amicii, dar n-am compasiune pentru cele ce-și bat cuie-n talpă și piroane-n suflet pentru nesimțiți de mai sus, nu-mi plac uniformele, dar îmi plac ofițerii, îmi plac bisericile, dar nu-mi place S.R.L.-ul de acum, cu habotnici călcându-se în picioare pentru apă sfințită, moaște ori protopopi, cu pițipoance cu „decolteie” până-n buricul cu piercing și gherțoi cu crucioace de patriarhi și lanțuri de boi la gât, îmi place să cred și să nu cercetez, să întorc și obrazul celălalt, dar numai o dată dacă te-am prins cu fofârlica, nu te mai cred nici dacă-mi demonstrezi prin reducere la absurd, mai degrabă cred că s-au schimbat legile logicii, decât să mai fiu fraiera ta o dată, îmi place concertul de orgă de duminica dimineața, din catedrala din Ulm și piața de flori din fața ei, îmi place brânza cu ceapă zdrobită cu pumnul în prosop și roșiile calde, culese atunci din

grădină, îmi plac satele sașilor și bisericile lor-fortărețe, în care era o cameră a divorțurilor, dar și o cameră cu slănina și cârnații (numerotați) ai fiecărei familii din sat, steagurile breslelor atârdate-n biserici și copiii cu femeile-puși la mijloc, iar pe margini, roată, bărbații, să le poată apăra dacă atacă necredincioșii, ideea cu închisul într-o cameră a fortăreței, în care nu aveau decât un pat, o lingură și-un blid, a celor doi soți ce doreau să divorțeze și nimeni nu a mai divorțat după aceea, ideea că puținul te face fericit și multul te poate consuma-sufoca, ideea de-a avea idei proprii, fără frică de consecințe, ideea de-a exprima tot ce gândești cumva, oricum...

Solduri

Dacă ți-ai luat un bărbat mai slab ca tine-n potențe și te-ai mezaliat, ca naivele ce mai cred în forța dragostei, ce scoală și morții, d'apoi potența-mpuținată, atunci, fii măcar conștientă, că marfa luată la reducere, pe lângă avantajul prețului redus, deci al achiziției ușoare, prezintă nenumărate dezavantaje (că nu degeaba a ajuns la solduri, refuzată de „n” cumpărători, mai puțin naivi ca tine). L-ai luat ușor, după ce l-au refuzat multe, deci nu te lamenta după ce-i descoperi lipsurile. În spatele unui bărbat puternic stă, sigur, o femeie cicălitoare și cu nervii din oțel-beton, care a primit un șut, suficient de dur, de la viață și n-are de gând să i se mai întâmple ei așa ceva, ever. Supraviețuirea șutului își mână-n luptă, pe viață pân' la moarte, fără milă ori dileme morale bărbatul, că de-aia l-a luat, să lupte careva și de dragul ei. Prin capul lui trec, sigur, gânduri de răzbunare pe ea și tot soiul de sentimente negative, pe care și le reprimă pe față, că-n fața ei e mut și bun executant de ordine, că doar e scavul ei (sexual firește). Și ea, naiva, nu știe ce „șade-n curul mutului” și-n mintea lui, însiropată de ură și frustrări de neputință, că ea vede, doar, cum vorbele ei îl scot pe dânsul din culcușul strâmt al neputinței de sine și-l aruncă-n sus în caruselul vieții. Ea e mulțumită că mutul tace și face, el se miră cât de sus

a fost proiectat de „Scârba” căreia îi zâmbește automat și defensiv. El crede că reușitele sociale vor șterge din capul ei, prin compensație, celelalte lipsuri. Bietul de el n-a auzit de Bill Clinton, care a fost „dă best on Terra” împins de Hillary de la spate, dar neținut în frâu suficient și-a dat arama pe fața Monicăi Lewinsky. În ochii de diplomat desăvârșit ai lui Hillary am întrezărit însă, că n-ai cum să faci din rahat bici. Dacă ți l-ai luat cu defecte, așa o să-l ai, până când moartea, ori vreuna mai naivă ca tine, vă va despărți.

P.S. Dă-l cu zestre mare și cu clauza contractuală că marfa, odată vândută, nu se mai ia înapoi. Pe urmă, fă-ți cruce ca-i scăpat și nu uita că suntem prea săraci (în timp biologic) ca să ne permitem să cumpărăm marfă de proastă calitate.

Antipygmalion

De ce trădarea „în casa ta și-n așternuturile tale” e incomparabil mai dureroasă decât cea comisă aiurea, ce se schimbă? Protagonistii-s tot ăia, adică „al tău” și-o terță, actul în sine-i tot ăla, atunci de ce? Pentru că cele mai intime trăiri ale tale au fost anulate. Din comoditate, jumătatea ta ți-a parazitat viața cu o clonă ce-ți poartă papucii din pluș (două rățuște, un el cu papion și-o ea) pe care tu i-ai ales, după ce te-ai gândit că-i poți transmite lui mesaje nonverbale cu ajutorul lor. Dacă azi mesagerii dragostei voastre încălță picioarele ei, ce calcă pe gresia bej, pe care ați ales-o împreună și-n mâinile EI stă cana TA de cafea, pe care EL ți-a dăruit-o de „Valentinul” trecut, împreună cu halatele de baie „gemene” pe care azi le poartă împreună cu clona ta, e ca și când te-ai volatilizat...

Femeile investesc afectiv în obiecte, le personalizează, sunt pentru ele martori ai iubirii, bucăți de inimi pulsânde, pe care le-au oferit fără să-și ia marje de siguranță afectivă. Femeile iubesc stil „bungee jumping”: se aruncă cu capul înainte în necunoscutul iubirii, se dăruiesc total și ireversibil... Și-atunci când știi că tu ai respectat toate convențiile ce-ți garantau reciprocitate și te alegi cu cea mai dureroasă scuză: „Pentru mine ea nu înseamnă nimic, doar tu contezi, a fost o scăpare, te rog înțelege-mă!” – începi să te dumirești

cam cât valorezi tu, dimpreună cu toate dovezile tale de iubire, de siguranță... Orice i-ai face și oricât acestui om, rezultatul va fi invariabil același: ceva fără nicio semnificație pentru el. E-atât de dureros să constați că te-ai irosit, încât în mintea ta se rupe orice legătură între tine și stima ta de tine, nu mai ai cum să crezi în instinctele tale, nici în potențele tale, nici în ce-ai acumulat pentru a deveni firul de praf ce ești azi, pe gresia bej, pe care calcă picioarele ei, încălțate cu rațele tale.

P.S. Firul de praf e din regnul mineral, dezumanizarea ta s-a produs. Felicitări Antipygmaliane!

Vânzătorul de iluzii

În privirea copiilor din stal e magia, cea care-l face pe vânzătorul de iluzii să poată scoate un iepure din joben, un trandafir din mânecă ori o monedă din spatele urechii. Dacă acest întreg n-ar fi complet, ca un cerc închis, de

speranță, dorință și încredere, magia n-ar putea exista. „*Eu nu strivesc corola de minuni a lumii*”... Nu-mi permit asta, nici chiar în numele adevărului ori a dragostei și fericirii viitoare. Cine nu-și dorește minciunile picante în locul fadului adevăr? Cine nu tresaltă de emoție în fața scenariilor efemere, făcute să cucerească orice potențial doritor? Cui nu i-au sclipit ochii de surprindere niciodată? Ce mai contează că n-ai ce pune pe masă și ți s-au găurit pingelele? Peste evidențele dureroase se trece pe atât de ușor, pe cât sunt realitățile mai dure! Dorința de iluzie crește proporțional cu profesionismul vânzătorului de iluzii! Victima și călăul nu pot exista unul fără celălalt, se condiționează și stimulează reciproc. O a treia persoană (lupul moralist) nu are ce căuta în povestea asta, oricât de altruiste ar fi intențiile lui. Cel ce rupe cercul magiei este mereu pedepsit de ceilalți protagoniști, cel mai pierdut din afacerea altruismului iese chiar altruistul! Nu degeaba facerea de bine e f-tai de maică, „*orice faptă bună nu rămâne nepedepsită*” și „*drumul spre iad e pavat cu bune intenții*”...

Vânzătorii de iluzii sunt ambulanzii, precum circul cu care călătoresc, liberi și apatrizi. Tocmai asta îi face ceea ce sunt... Tocmai acesta e ingredientul secret ce face magia să funcționeze... Doritori de iluzii vor exista mereu și pretutindeni.

„*The show must go on!*”

N-ai cum să mă dezamăgești (oricât ți-ai dori!)

„Scumpule, nu ai cum să mă dezamăgești, pentru că, oricum ai fi, ești exact ce-mi doresc!”

Asta sună ca închisoarea pe viață, fără drept de eliberare condiționată și sigur pune pe fugă și pe gânduri orice om întreg la minte. Cum adică, dacă eu mă sufoc și vreau să-ți dau papucii, într-un mod cât mai dur și sigur cu puțință, tu tot nu ești dezamăgită și te agăți de imaginea falsă despre mine, pe care, ca disperata, ți-ai sculptat-o-n creier? „Da’ ce-i aicea?” Mă sechestrezi, ori mă consideri un bun câștigat, de care orgoliul ori singurătatea nu te lasă să scapi, oricât de impropriu folosinței ți-aș deveni? Da, vreau să scap și dacă dezamăgindu-te nu pot, atunci te sufoc cu afecțiune, drăgălășenii și sex (dacă-i musai!). Și de-atâta miere și fierbințeală, să vezi ce fermentație iese și tu vei deveni o acritură, ce vrea să scape de lipiciosul de mine!

Și pentru că NU te mai iubesc, îți îndeplinesc toate visele, ca să n-ai motivația de a trăi în continuare și să n-ai la ce visa! Ești blazată, dar nu te-am dezamăgit, că am avut o strategie mai bună de a scăpa de tine: „Rămâi sănătoasă cucoană, că-mi iau geamantanul și plec!”

Morala: „*Fiecare pasăre pe limba ei piere*”. Dacă nu-i arătai punctul tău sensibil, acum erai cu el, că nu-l puneai pe fugă. Bunica m-a învățat să nu-i „râd cu toată gura” bărbatului meu, că nu-i musai să-mi vadă măselele de minte, că se sperie de inteligența mea, mai tare ca de circumcizie și fuge. N-am crezut-o decât atunci când, soțul meu de-al doilea, mi-a spus că tat’su îl sfătuiseră să-și ia o nevastă, care să fie doar atât de deșteaptă, să nu stea-n ploaie și să se adăpostească sub streșina casei (că deșteptăciunea la femeie cere efort suplimentar în argumentația masculină și nu rentează).

Deasupra lui Hitler, în clasica poziție a misionarului

E un blestem pentru bărbați, să depindă de femei în majoritatea vieții lor.

E o teroare să trebuiască să fii intim cu ceva (cineva), care-ți terorizează nervii cu dorințe străine ție, nevoi exagerate și în general cu o extraterestră de ale cărei balcoane și camere de oaspeți ești dependent. Face un copil, comun vouă, de una singură, fără voia sau știrea ta și apoi îți cere test ADN și pensie alimentară 18 ani. Face curat între bucuriile tale, aruncând jumătate din gunoiul tău, plin de sens metafizic și odoruri cât se poate de fizice, dar era lumea construită după chipul și asemănarea ta, ce dracu! Face vizite mamei tale și completează, tipic feminin, cu ea în defavoarea burlăciei tale. Culmea tiraniei, nu alta! Femeile sunt tiranii bărbaților lor, care, bieții de ei, prestează deasupra, în clasica poziție a misionarului și culmea e că le și place așa!

„Că de n-ar fi, nu s-ar povesti” ...

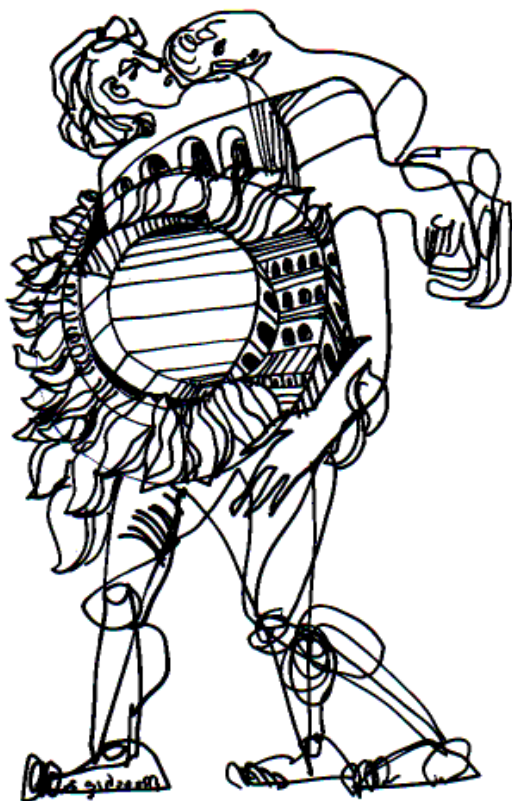
Cuști

Captivitatea începe atunci când îți pierzi speranța. Ea nu depinde nici de mărimea ori siguranța cuștii în care te afli, nici de numărul de zile de detenție, ci doar de incapacitatea ta de a-ți ține vie speranța. Există oameni care nu pot trăi în libertate, căroro gratiile le conferă confort placentat. Ei stau în cușcă, cu ușa larg deschisă și n-au de gând să iasă nici bătuți din spațiul lor cel strâmt, dar familiar. A le lărgi orizontul cunoașterii (de sine, ori de altul), e un stres similar cu a-i pune în fața fobiilor orbilor din naștere căroro li s-a redat vederea, în urma unei operații. Orbii din naștere au o cu totul altă percepție a realității decât noi și-i sperie și dezamăgește nu doar lumina, dar și neconcordanța dintre lumea reală și cea pe care ei și-au construit-o, cu ajutorul celorlalte simțuri, dar mai ales au idealizat-o, atribuindu-i calități, pe care, erau siguri că le vor descoperi, când își vor căpăta vederea. Toți orbii din naștere fac depresii după dobândirea vederii. Toți oamenii normali fac depresii odată cu maturitatea (criza vârstei de mijloc), când li se iau „*solzii*” de pe ochii naivității și-s dezamăgiți de ce descoperă în lumea reală. Da, visele sunt altceva, dar speranța mea n-a murit. Eu știu că realul bate mereu imaginarul nostru strâmt, ca și cușca în care ne mulțumim să ne târâm zilele. Oricât de destupată la minte

aș fi și oricât de larg deschiși mi-aș ține ochii cunoașterii, trebuie să recunosc îngustimea percepțiilor și ideilor mele. De abia acum mă îngrozesc de mulțimea lucrurilor pe care nu le știu și nu voi avea timpul fizic de-a mi le apropia, oricât doresc eu asta.

P.S. Ne impunem limite ale percepției realității, pentru că vedem prin „*ochelarii de cal*” pe care ni-i dă cultura ori cunoașterea, pe care am acumulat-o. Citim, ascultăm muzică, conversăm, etc., totul ca să confirme ideile noastre de până atunci (să ne recunoaștem). Foarte puțini încearcă să se pună în „*pielea*” persoanelor ce-i critică ori resping, deși așa îți poți, cel mai ușor, valida ideile ori lărgi orizontul. Dacă ai nevoie de confirmări, ori reconfirmări, înseamnă că nu ești sigur de tine, de ce știi și e contraproductiv să rămâi în starea asta. Tot ce obții e o falsă imagine de sine și o falsă automulțumire. De fapt trăiești într-o cușcă autoimpusă „*cunoscând doar în parte*”.

Balet sincron

Știi visele alea, de nu-ți vine să te trezești din ele de drag? Când totul este exact cum îți doreai și-ți spui: „*It's too good to be true!*”. Futu-i, iar visez dimineața și n-am timp să-mi termin visul, că vine realitatea peste mine și-mi